

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Η

ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

LA FAVORITA

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

Μουσική

G. DONIZETTI

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐξεδύθησαν :

Ὁ Γέρω-Μαρτὲν (Κορμὸν) dr.	1.20	Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός, (Σαξόν)	1.20
Τόσσα, (Σαρδού)	1.—	Θυμιούλα ἢ Γαλακτείδωτος- σα, (Π. Μελισσιώτου)	0.80
Οἱ Βρυκόλακες, (Ψέβ)	1.—	Μάρμελλα, (Π. Δημητριο- πούλου)	1.20
Ἡ λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα, (Δ. Κόκκου)	0.80	Οἱ Ἰακωβίται, (Κοπέ)	1.—
Ὁ μακαρίτης Τουρνέλ, (Μπισόν)	1.—	Νυξ ἐλεημοσύνης, (Ἰω. Βου- λοδήρου)	1.—
Ἡ Τιμή, (Σούδερμαν)	1.—	Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν, (Φεῦδῶ)	1.20
Πατρίς! (Σαρδού)	1.20	Ἀπὸ τῆ Γῆ ἔς τὸν Οὐρανό, (Δημητριοπούλου)	1.20
Ἡ Καραντίνα, (Δάσκαρη)	1.20	Κοιμωδία, (Νικ. Δάσκαρη) (Σειρὰ Δευτέρα)	1.—
Αἱ Δύο Ὀρφαναί, (Δ' Ἐνερό)	1.20	Ἡ Λοκαντιέρα, (Γκολδόνη)	1.40
Κοιμωδία μονόπρακτοί, (Ν. Δάσκαρη)	1.20	Ὁ Δὸν Κιχώτης, (Ἰω. Στρα- τηγοπούλου)	1.40
Ὁ Ἀλιάδης τῆς Θαλαμείας, (Καλδερὸν)	1.—	Ὁ μπάρμπα-Δινάρδος, (Δ. Κόκκου)	1.—
Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκο- πούλας, (Κορομηλά)	1.20	Τὸ Στοιχεῖο, (Καλδερὸν)	1.—
Νὰ τὸ λέμε; (Αζηπίς)	1.—	Οἱ Ἐπὶστὰι τῆς Ὀμίλης, (Δ' Ἐνερό)	1.40
Μονόλογος (Καλαποθάκη, Δε- ληγατερίνη, Δάσκαρη κλ.)	0.80	Ἀγαθόπουλος ὁ Σηροχωρί- της, (Μολιέρου)	0.80
Οἱ δύο Λοχίαί, (Δοδινγὺ)	1.20	Γιὰ τὴν τιμὴν (Χρηστοδασίλη)	1.—
Ἡ Στριγγίλα, (Ν. Ἀντιωνο- πούλου)	0.80	Νικηφόρος Φωκάς, (Π. Ζέγου)	1.20
Οἱ ἄνθρωποι, (Ροζέττα)	0.80	Ἡ Χήρα, (Μελίλιν—Ἀλαῖς)	1.—
Ὁ Καλετάν Γιακουμῆς, (Δ. Κόκκου)	1.20	Δραμάτια, (Δάσκαρη) Νὰ μὲ Ζηλεύη. Ἐντιμοί. Μιζουσι- λεῖον	1.—
Ἡ Φαίδωρα, (Σαρδού)	1.20	Τὸ Μπλόνη, (Αγγλῆς)	1.20
Ἡ Γκόλφω, (Περσειάδου)	1.20	Ταρτούφος, (Μολιέρου)	1.40
Μαλλιά Κουβάρια (Δάσκαρη)	1.40	Πικ-Νίζ, (Ν. Δάσκαρη καὶ Γ. Κ. Πῶπ)	1.20
Ὁ Στανόρς, (Νικολάρα)	0.60	Ὁ Πολιτικὸς Ἀνεμόμυλος, (Γκροντινέ)	0.60
Ἡ Χάϊσο, (Μελισσιώτου)	0.80	Γένος καὶ καρδιά, (Π. Ζάνου)	0.80
Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου, (Μκραντόν)	1.—	Ὁ μνηστήρ τῆς Ἀρχοντού- λας, (Ἀλ. Ραγκιζέ)	0.80
Ὁ Γερβός μας, (Δάσκαρη καὶ Γιακουμάκη)	1.20	Ἰωσίος ὁ Ἀποφύλαξ, (Φουρ- νὲ καὶ Μέριερ)	1.20
Ντροσάλος ἐρωτευμένος, (Δάσκαρη)	0.60		
Σαμπινιὸν χωρὶς νὰ θέλῃ, (Ντεσκιέρ)	1.40		
Ἡ Μήδεια, (Σουβόρν)	1.20		
Ἡ Αἰμπαδοδρομία, (Ἐρβιά)	1.20		
Ἐρωτὸς Ὀρίμιβος, (Ζιακόζα)	0.60		
Τὸ σπίτι τῆς Κουίλιας, (Ψέβ)	1.40		

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Η
ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ
LA FAVORITA

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

Μουσική

G. DONIZETTI

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΧΙ, Βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας.

ΛΕΟΝΩΡΑ τοῦ Γκούσμαν.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ, ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγ.
Ἰακώβου.

ΔΟΝ ΓΑΣΠΑΡΟΣ, ἀξιωματικὸς τοῦ Βασιλέως.

ΙΝΕΣ, ἔμπιστος τῆς Δεονώρας.

Αὐλικοί, κύριοι καὶ κυρίαὶ ἐπὶ τῶν τιμῶν,
στρατιῶται καὶ ἀκόλουθοι.

Ἀδελφαὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Μοναστηρίου
τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Καστιλλίᾳ τῷ 1340).

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Σκηνή Α΄.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ στοᾶν μοναστηρίου. Κτυπᾷ ὁ κώδων τοῦ ἔωθινοῦ. Μοναχοὶ καὶ Βαλτάσαρ).

ΧΟΡΟΣ. Ὁραία αὐγή μας,
ὦ πρόδρομε ἡλίου,
ἡ πρώτη εὐχή μας ἀρχίζει ἀπ' σέ.
Ὡ ῥίψον ἀκτῖνα φωτὸς οὐρανοῦ
τῷ ἄρχοντι, ἵνα δοξάζωμεν σέ.

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν).

ΒΑΛΤΑΣΑΡ. Τὰς φωνάς των ἀκούεις Φερνάνδε;

ΦΕΡΝ. Τὰς ἀκούω.

ΒΑΛΤ. Γιὰ μὲ εἶν' εὐτυχεῖς· πλὴν σὺ δὲν εἶσαι
δὲν πονεῖς πλέον ἐμένα.

ΦΕΡΝ. Θεέ! τί λέγεις;

Καὶ ἂν τῆς γῆς μας ὑπῆρχες διοικητὴς
παντοῦ τὴν εὐτυχίαν θὰ ἔσπειρες βεβαίως.

Ἥμην εὐδαίμον σὲ σὲ πλησίον, μὰ!...

ΒΑΛΤ. Λέγε! ὁμίλει!

ΦΕΡΝ. Νέον πάθος καὶ γλυκὲ μὲ συνταράσσει
πλὴν τοῦτο δὲν γνωρίζω.

Στὸν ναόν μας προσηυχόμεν
καὶ ἐσκεπτόμην δόξαν καὶ ἀρετήν,
πλὴν... ἐνίκησε ὁ ἔρωσ...

Ἕνας ἄγγελος, μιὰ θεία ἀχτίδα,
στὸ πλευρό μου προσηύχето ἀπλᾶ.

Ένας φόβος, ένας πόθος, μιὰ ἐλπίδα
μοῦ ἐγεμίσαν εὐθύς τὴν καρδιά.

Ἄχ! πατέρα! Πόσον ἦτο ὠραία!
τὴν εἰρήνην μοῦ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν καρδιά!
Θέλω νὰ τὴν ξεχάσω, μὰ ἡ νέα
εἰς τὸ βλέμμα μου εἶναι ἔμπροστὰ

ΒΑΛΤ. Πῶς; τί λέγεις; ἀληθὲς ὅ,τι ἀκούω;
Σύ! σύ! ὁ στῦλος τῆς πίστεως; Σύ;
ποῦ ἅμα πέσω στὸν μέγαν μου θρόνον
θὰ ἀνέλθῃς καὶ δοξασθῆς!

ΦΕΡΝ. Μὰ τὴν λατρεύω!

ΒΑΛΤ. Δὲν γνωρίζεις μὲ πόσῃν δειλίαν
ὅλοι κύπτουν ταπεινῶς πρὸ ἐμοῦ·
δὲν γνωρίζεις πῶς εἰς τὴν Ἰσπανίαν
ἐν μου νεῦμα φρικτὰ τοὺς πτοεῖ!

ΦΕΡΝ. Ἄλλὰ τὴν λατρεύω!

ΒΑΛΤ. Ἀποκρίσου ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ νέα
- ποῦ ἐσαργήνευσε τόσον ἐσέ;
Ἡ πατρίς της, τὸ ὄνομά της;
Ῥμιλεῖ τὸ γένος εἰπέ!

ΦΕΡΝ. Τὴν λατρεύω!

ΒΑΛΤ. Φύγε· φύγε τρελλὲ τολμητρία
φύγε βέβηλε μακράν,
μὴ ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἡ βαρεία
ἐπιπέσῃ ἐπὶ σοῦ φοβερά.

ΦΕΡΝ. Φᾶσμα θεῖον, γλυκεῖα ὄπτασία
φύλαττέ με, φεύγω μακράν.
Σῶσον, σῶσόν με, φίλη μου θεία,
σύ ὁδήγει τὸ βῆμά μου κᾶν.

Σκηνὴ Β'.

(Παραλία· θάλασσα ἀπέραγτος μακράν. Δεξιᾷ τὸ ἀνάκτορον
καὶ οἱ κῆποι τοῦ Ἄλφόνσου.— Ἰνες καὶ χορὸς γυναικῶν).

ΙΝΕΣ. ὦ φύσις ὠραία, λαμπρὰ στολισμένη
μὲ ἄνθη ἀκμαῖα, μὲ ἄνθη λευκά.

X. ΓΥΝΑΙΚ. ὦ φύσις ὠραία, λαμπρὰ στολισμένη
μὲ ἀνθὴ ἀκμαῖα, μὲ ἀνθὴ λευκὰ
ὦ ! ναὶ ἐκχέουν τὴν χαράν.

ΙΝΕΣ. Σιωπάτε... Ἡ θάλασσα ἠσυχάζει,
ὁ ἄνεμος τὴν βάρκα πλησιάζει,
ἡ ἐλπίς τὴν διευθύνει.

ΙΝ. καὶ ΧΟΡΟΣ. Ἐκ ζεφύρου γλυκυτάτου
ἔξογκοῦνται τὰ πανιά του
ἕως οὗ ἔδῳ τὸν πόθον — φέρει τὸν ἐρωτικὸν
ἴων, ῥόδων θελατικῶν...

Σκηνὴ Γ'.

ΦΕΡΝ. ὦ γλυκεῖα κόρη, ἦτις τὴν ἔλευσίν μου
καὶ τὴν ἀπέλευσίν μου διευκολύνεις,
πῶς δὲν ἀκούω τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σου ;
Πλὴν πάντοτε κωφεύεις ; !
ὦ ! σὲ ἱκετεύω, σὲ ἐξορκίζω· εἰπέ μου...
Ἐπιμένει ἡ κυρία νὰ μ' ἀποκρούπη
τὸ νόμά της, τὴν τάξιν της, τὸ γένος.
ὦ ! λέγε, ποία εἶνε ;

ΙΝΕΣ. Ματαίως μ' ἐρωτᾷς !

ΦΕΡΝ. Εἶν' πλήρες λοιπὸν μυστηρίων
φρικτῶν τοσοῦτον ;

ΙΝΕΣ. ὦ ! ναί, μυστηρίων φρικτῶν !
Πλὴν ἰδοὺ αὐτὴ πλησιάζει, ἐρώτησέ την.

Σκηνὴ Δ'.

ΛΕΟΝ. Ἄχ ! ἐλπίς μου, θησαυρὲ μου,
ὁ Θεὸς σὲ στέλλει
ὦ ! ἔλθὲ νὰ σὲ ἰδῶ,
ἡ ψυχὴ μου ἐσένα θέλει.
Δίχως σέ, θὲ νὰ χαθῶ.

ΦΕΡΝ. Μακρὰν πατρὸς φιλάτου
γιὰ σὲ σχίζω τὸ κῦμα.

ΛΕΟΝ. Ἄπ' τὴν στιγμὴν ἐκείνην
σκέψις σὲ τυραννεῖ,
ἦτις στὴν φίλην ὄχθην
σὲ φέρει παρ' ἐμοί.

ΦΕΡΝ. Εἶμ' εὐτυχής.
ΛΕΟΝ. Πλέον δυστυχής εἶμαι ἀπὸ σέ.
ΦΕΡΝ. Μὰ εἶπέ μοι, φίλη ἂν ἦσαι,
ποῖον κίνδυνον φοβεῖσαι;
Ἄν ἡ καρδιά σου μοῦ ἀνήκει,
πίπτω δι' ἑσέ στὸ πῦρ...

ΛΕΟΝ. ὦ! ἡ μοῖρα σκληρὰ γιὰ μένα

ΦΕΡΝ. Ποία εἶσαι;

ΛΕΟΝ. Μὴ μ' ἐρωτᾷς!

ΦΕΡΝ. Σιωπῶ. Μὰ πρὶν, φιλότατη,
ὦ! εἶπέ μοι ἂν μ' ἀγαπᾷς.
Ἀποκρίσου, μὴ διστάζης
ἀποκρίσου· σιωπᾷς;...

ΛΕΟΝ. Μὴ ἐλπίζης!... Ἄχ! Φερνάνδε!

ΦΕΡΝ. Τί ἀκούω;... Τύχη σκληρὰ!
Πεπρωμένον, σέ μιὰ στιγμή
δυστυχισμένον, μὲ καθιστᾷς.

ΛΕΟΝ. Μὲ διώκει Θεὸς σκληρὸς
κι' εἰμαρμένη αὐστηρά.
Ἐσέ σκεπτομένη μὲ τὴν καρδιά μου
αὐτὸ τὸ δῶρον εἶχα νὰ σοῦ δώσω·
πλὴν διστάζω!

ΦΕΡΝ. Καὶ διατί;

ΛΕΟΝ. Ποῦ ἡ τιμὴ μου; σοῦ καίει τὸ στῆθος...

ΦΕΡΝ. Τί λέγεις;...

ΛΕΟΝ. Τὸ μέλλον σου λοιπὸν θ' ἀσφαλίσω
ἂν μ' ὀρκισθῆς νὰ φύγης.

ΦΕΡΝ. Θεέ μου! τί ἤρουνσα!

Ἀλήθεια νὰ φύγω ζητεῖς ἀπὸ μέ;
Πλὴν ἀδύνατον μ' εἶνε νὰ ζῶ χωρὶς ἑσέ.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Σὺ εἶσαι τὸ φῶς μου
κι' ἂν σ' ἀφήσω, εὐθύς
τὸν οἶκτον τοῦ κόσμου
νὰ σύρω θὰ ἰδῆς.

ΛΕΟΝΩΡΑ

ὦ! φύγε μακρὰν μου,
μακρὰν ἀπ' ἐμέ.
Ὁ ἔρωσ, χαρὰ διὰ μένα,
εἶν' αἴσχος διὰ σέ.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Νεκρὸς θὲ νὰ πέσω
ἀλλ' ὅμως ποτὲ
δὲν θὰ ἠμπορέσω
νὰ ζήσω χωρὶς σέ.

ΛΕΟΝ. Ν' ἀπέλθης ταχέως — ἀνάγκη εἶν' σκληρὰ
ζητεῖς πλὴν ματαιῶς — νὰ μείνης κοντά.

ΙΝΕΣ (εἰσερχομένη). Ἄ! Λεονώρα ὁ Βασιλεὺς.

ΛΕΟΝ. Τί ἀκούω; ὦ! Θεέ μου! ὦ! κατάρρα.

(τῷ Φερνάνδῳ). Λάβε αὐτὸ καὶ φύγε μακρὰν.

ΦΕΡΝ. Ἄ! ὄχι ποτέ!

ΛΕΟΝΩΡΑ

Παρηλθὸν ἡμέραι
κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.
Πλὴν πρέπει τὸ χαῖρε
ὦϊμέ νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΛΕΟΝΩΡΑ

᾽ὦ φύγε μακρὰν μου
μακρὰν ἀπὸ ἐμέ·
ὁ ἔρωσ εἶνε χαρὰ μου
εἶν' αἶσχος γιὰ σέ.
Παρηλθὸν ἡμέραι
κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ
πλὴν πρέπει τὸ χαῖρε
ὦϊμέ νὰ σοῦ εἰπῶ
ἄ! χαῖρε!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Ἄλήθεια νὰ φύγω
ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ
Πλὴν ἀδύνατον μ' εἶνε
νὰ ζῶ χωρὶς ἐσέ.
Ἐσύ ᾽σαι τὸ φῶς μου
κι' ἂν σ' ἀφήσω εὐθὺς
τὸν οἶκτον τοῦ κόσμου
νὰ σύρω θὰ ἰδῆς
ἄ! χαῖρε!

Τέλος τῆς Α' πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Σκηνὴ Α'.

(Κῆπος τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἀλκαζάρ. Ἀλφόνσος μόνος).

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. ᾽ὦ κῆποι τοῦ Ἀλκαζάρ,

Μαυριτανῶν μόνη δόξα.

ὦ πόσον θελκτικὴ εἶνε ἡ σμιά σας, μὲ τέρπει
καὶ ὄνειρα τερπνὰ μὲ καταθέλγουν.

Πλήν μάτην οἱ κακοὶ μοῦ ρίπτουν τὸν φθόνον
μὲ λύσσαν στήν κεφαλήν μου.

Τοὺς δόλους περιφρονῶ ὄλων τώρα
γιὰ σὲ ψυχὴ μου! γιὰ σὲ Λεονώρα
καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν Ἄδην.

ὦ Λεονώρα πρὸ τῶν ποδῶν σου
στέμμα καὶ θρόνον
καὶ σκῆπτρον καταθέτω.

Καὶ ἂν μοῦ δώσης τὸν ἔρωτά σου
ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ μεταμεληθῶ,
διότι ὡς στέμμα καὶ θρόνον ἔχω
τὴν δική σου εὐμορφιά.

Ἄχ Λεονώρα ἔλθέ, ἔλθέ.

Τῶν ἐχθρῶν σου Λεονώρα
θὰ γενῶ καταστροφεύς.

Εἰς αὐτὴν ἔδω τὴν χώρα
εἶμαι ἀκόμη Βασιλεὺς.

Καὶ τὰ στόματα φιμώνων
τῶν ἀπείρων μας ἐχθρῶν,
θὰ σὲ βάλω εἰς τὸν θρόνον
ἵνδαυμά μου τρυφερόν.

(πρὸς τὸν Γάσπαρον). Τὴν ἑορτὴν ν' ἀναγγείλῃς
εἰς ὅλην τὴν Αὐλήν μου.

(Ἀναχωροῦν).

Σκηνὴ Β'.

ΛΕΟΝ. (τῇ Ἰνες). Λοιπὸν αὐτὰ ψιθυρίζουν...

ΙΝΕΣ. Καὶ αὐτὸς ὁ νικητὴς τίς εἶνε;

ΛΕΟΝ. Εἶνε ὁ Φερνάνδος. Σ' αὐτὸν ἦ δόξα,
σὲ μὲ τὸ αἶσχος! ὦ! Θεέ.

ΑΛΦΟΝ. (εἰσερχόμενος). Ἄχ Λεονώρα, τὸ βλέμμα
πῶς ρίπτεις χαμαί!

ΛΕΟΝ. Σὺ μὲ νομίζεις φαιδρὰν, πλὴν τὴν ἐμὴν
καρδιά δὲν βλέπεις.

Ὅταν ἀφῆκα μακρὰν τὴν πατρίδα

μικρόν τι πλάσμα ἀνῆλθον ἔδω,
εἶχον ἐντὸς μου δικαίαν ἐλπίδα
καὶ τιμὰς συζύγου νὰ συμμερισθῶ.
Πλὴν Ἄλφρονσε οἰκτρῶς πλανηθεῖσα
ἔχασα αἴφνης πατρίδα, τιμὴν.

Μόνη κι' ἀπ' ὅλους περιφρονηθεῖσα
εἶν' ἡ ἔρωμένη, λέγουν, τοῦ Βασιλέως.

ΑΛΦΟΝ. Ἄχ! Λεονώρα σιῶπα πρὸς Θεοῦ!
Στὸ χῶμα τοῦτο, ποῦ ἔγεινε γιὰ σένα
μὲ ἀνθή στολισμένη εἶνε ἡ ζωή·
γιατὶ λοιπὸν μὲ μάτια δακρυσμένα
ἡ λύπη σου εἶνε ἡ μόνη σου πνοή;

ΛΕΟΝ. Στὸ χῶμα τοῦτο τὰ δάκρυα στολισμένα
εἶνε μὲ ἀνθή καὶ ἄνομη τιμὴ!
Μὰ βλέπει ὁ Θεός, πῶς ἡ χαρὰ γιὰ μένα
εἶνε στὸ στόμα καὶ ὄχι στὴν ψυχή.

ΑΛΦΟΝ. Διατί τοὺς πόνους σου βαθέως κρύπτεις;

ΛΕΟΝ. Ἄχ! σιῶπα. Ματαίως θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ.
Θέλω νὰ φύγω ἐκ τῆς Αὐλῆς σου ταχέως.

ΑΛΦ. Θὰ σ' ἀποδείξω πόσον σὲ λατρεύω
καὶ θὰ γνωρίζης πόσον σ' ἀγαπῶ.
Γιὰ σὲ Λεονώρα μέγας πολὺ ὁ Βασιλεύς!
(Ὁμοῦ).

ΛΕΟΝΩΡΑ. Ἄχ ἡ φωτιά ποῦχω στὸ στήθος
εἶνε γιὰ μὲ γλυκεῖα συνήθως.

Πλὴν μάτην λάμπει ὡς ἀστραπή,
στοῦ τάφου, φεῦ! τὴν σιωπή,
στοῦ τάφου, φεῦ! τὴν σιωπή.

ΑΛΦ. Ἀνίκητος τὰ στήθη μου ὁ ἔρως φλέγει
πλὴν ἐν χαρᾷ ἡ καρδία μου μοὶ λέγει:
Λάμπει ἀστὴρ μὲ χάριν
τὴν ὄψιν ἔχει ὡς τὸν Ἄρην,
πλὴν εἶν' σκληρὰ ἡ σιωπή.

ΓΑΣΠ. (εἰσερχόμενος). ὦ Ἄρχων!

ΑΛΦ. Τί ζητεῖς;

ΓΑΣΠ. Τελείαν πίστιν στὸν ταπεινόν σου δοῦλον
πάντοτε ἠρνήθης. Λοιπὸν, αὐτὴ τосαῦτα

συναθροίσασα πλούτη,
προδίδει, ὡς μανθάνω, τὸν Βασιλέα !

ΑΛΦ. ὦ ! εἶν' ψεῦδος !

ΓΑΣ. Δουλὸς τις αὐτὸ τὸ γράμμα ἔφερε δι' ἐκείνην
στὴν Ἰνὲς τὴν πιστὴν της. Δὲν ψευδομαί οὐδόλως.
(Ὁ Ἀλφόνσος λαμβάνει καὶ ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν).

ΑΛΦ. ὦ ! εἶνε τρομερόν ! (Τῇ Λεονώρα). Τίς τολμᾷ
νὰ γράφῃ πρὸς σὲ ἐρωτικῶς ;

ΛΕΟΝ. Ἐκεῖνος ὃν λατρεύω !

ΑΛΦ. ὦ ! προδοσία ! Καὶ ποῖος εἶνε ;

ΛΕΟΝ. Κάλλιον ὁ θάνατος, παρὰ νὰ τὸν προδώσω !

ΑΛΦ. Μὲ τὰς βασάνους θὰ τὸ πῆς !

ΛΕΟΝ. Βασάνους ; ὦ Θεέ μου !

(Ἀκούεται κρότος).

ΑΛΦ. Ποῖος κρότος ; Τίς τολμᾷ νὰ εἰσχωρῇ ;

ΒΑΛΤ. Εἶμαι ἐγώ, καὶ ἔρχομαι ὅπως ἀναστείλω
τὰ αἴσχη σου !

ΑΛΦ. (μὲ θυμόν). Γέρων, τί λέγεις ;

ΒΑΛΤ. ὦ ἄρχων τῆς Καστιλλίας,
ζητῶ ἔμπρὸς στὸν Θεὸν δικαιοσύνην !
ἔχεις καθῆκον, ἄρχων,
διότι μετ' ὀλίγον στὴν χώραν ταύτην
θὰ χυθῶσι κρουνοὶ αἱμάτων !

ΑΛΦ. Εἰς τὸν πατέρα τῆς γυναικὸς μου, σέβας χρεω-
Πλὴν σὺ μὴ λησμονήσης... [σῶ.

Εἶμαι ὁ Βασιλεὺς σου !

ΒΑΛΤ. Σὺ ὅστις χαμερπῶς—ἀπέβαλες σκληρῶς
τὴν σύζυγόν σου,—ζητεῖς νὰ μ' ἀτιμάσης !

ΑΛΦ. Ναί ! Τοῦτο θέλω νὰ γείνη σεβαστόν.

Τὴν κεφαλὴν γυναικὸς ἄλλης θὰ στολίσω μὲ στέμμα
ὅποια καὶ ἂν εἶνε. Τοῦτο θέλω, καὶ ἅπαξ διατάζω !
Εἴμ' ἐπὶ τέλους ὁ Βασιλεὺς σου !

ΒΑΛΤ. Κατάρρα ! Κατάρρα !

Φοβίσου τὴν ὀργὴν τοῦ θείου ἐκδικητοῦ μας !

Στοὺς βασιλεῖς πίπτει σκληρά,

στοὺς πτωχοὺς δὲ γλυκειά.

Τὰς φοβερὰς θυέλλας—ἀφρόνως ἀντικρύξεις,

νά χαίρης μὴ νομίζης, — ἡ μοῖρα σου εἶν' φοβερά!

Ἡ τύχη σου εἶν' φοβερά, ναι τρομερά!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ καὶ ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ἄχ! πῶς τρέμω σύσσωμος
καὶ αἰσθάνομαι ὀδύνας,
ἡ ὀργή του ἤδη ἀρχίζει
νὰ μὲ κατατυραννῇ!

ΛΕΟΝΩΡΑ

ΑΛΦΟΝΣΟΣ

Εἰς τὰς φρικτὰς θυέλλας Πλὴν τὰς θυέλλας ταύτας
ψυχράνθη ἡ καρδιά μου. διόλου δὲν φοβεῖται

Μ' αὐτὸν τὸν ἔρωτά μου ὁ ἔρωσ μου καὶ μήτε
θὰ ἀπονεκρωθῇ. ποτὲ θὰ φοβηθῇ.

ΓΑΣΠ. καὶ ΧΟΡΟΣ. ὦ! φρίκην στὴν ψυχὴν
ἐγκλείω φοβεράν.

Πίπτει ὀργὴ φρικώδης
γὰ νὰ τοὺς τυραννῇ!

ΒΑΛΤ. Σεῖς ὅλοι ποῦ μάκοῦτε, μακρὰν αὐτὸ τὸ ζεῦγος
διότι αὐτοὺς ὁ Ὑψίστος, ἔχει καταρασθῇ.

ΛΕΟΝ. Δίκαιε Θεέ! Ἄχ! ἀποθνήσκω!

ΑΛΦ. Λεονώρα! Διὰ ποῖον λόγον;

ΓΑΣ. καὶ Χ. Τί λέγει αὐτός;

ΒΑΛΤ. (καταρώμενος). Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου
εἶν' αὐτοὶ καταραμένοι.

Ἐὰν αὐριον οὗτοι δὲν χωρισθῶσι,
νὰ χωρισθῶσι ταχέως διὰ πάντα.

(Καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ).

ΑΛΦ. Ἄ! πλὴν τί λέγει—τὸ φλέγον του στόμα.

Νὰ καταροίψῃ—τὸν θρόνον μου ἐσκέφθη!

Πλὴν τὴν ὀργὴν του—ὁ Βασιλεὺς δὲν φοβεῖται!

Ἄ! πρὶν ἐνδώσω ἄς χαθῇ

ἡ βασιλεία μου καὶ τὸ ξίφος μου μαζῇ.

Βασιλεία καὶ ξίφος, ναι, πίπτουν μαζῇ.

ΛΕΟΝ. Θεέ, τί λέγει—τὸ φλέγον του στόμα.

Πῦρ ἐκδικήσεως—ἔχει στὸ στήθος!

Καμμιά ἐλπίδα, στὴν ψυχὴν μου δὲν ἔχω.

Ἀγάπη καὶ αἴσχος—μὲ φλέγει μαζῇ.

Ἐλθέ, ναι, ἐλθέ—τελευταία μου στιγμὴ!

ΓΑΣΠ. Θεέ, τί λέγει—τὸ φλέγον του στόμα ;
Πῦρ τοῦ πολέμου—στὸ μέσον ἐρρίφθη.
Πλὴν τὴν ὀργὴν του—ὁ Βασιλεὺς δὲν φοβεῖται.
Κατηραμένη ἐκείνη ἄς εἶνε
καὶ κολασμένος ὅστις τὴν ἀγαπᾷ.
Ναί, κολασμένος, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ !

ΧΟΡΟΣ. Τί λέγει αὐτός ; Ἄ ! τὸ φλέγον του στόμα !
Πῦρ ἐκδικήσεως—αὐτὸς ἐσκέφθη,
πῦρ ἐκδικήσεως—ἔχει στὸ ὄμμα !
Πῦρ τοῦ πολέμου—ναί, φωτιά ἀπαισία !
Πλὴν τὴν ὀργὴν του—δὲν φοβεῖται αὐτός !

ΒΑΛΤ. (δεικνύων τὸν χάριτην). Τὸ στέμμα δὲ αὐτὸ
τοῦ ὑπάτου Πατρός !
Εἶθε ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἢ βαρεία
τὸν ὑβρισθέντα νὰ ὑπερασπίσῃ !
Ἄλφόνσε, τρέμε ! Ἡ ἔρις ἢ ἀγρία
στὴν χώραν ταύτην θὰ ἰδῆς νὰ φανῆ !

ΧΟΡΟΣ Ἐξορισθήτω ἢ ἀθλία ἀμέσως.) (Δίς)
Ἄφορισθήτω ὅστις τὴν δεχθῆ.)

Τέλος τῆς Β' πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Σκηνὴ Α'.

(Πολυτελής αἴθουσα εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Ἄλφόνσου).

ΦΕΡΝ. Σιμά της εἶμαι πλέον.
Ἄγνωστος ἦμην καὶ τώρα νικητής !
Εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὁ βασιλεὺς μ' ἔχει
[προσκαλεσμένον.
Ἔ! τρέμω ἐξ ἠδονῆς.

Ἐδῶ διαμένει ἡ ἀγαπητή μου.
Ζητεῖ νὰ τὴν ἰδῇ αὐτὴ ἡ ψυχὴ μου.
(βλέπων ἔξω) Ὁ βασιλεύς!

Σκηνὴ Β'.

(Εἰσέρχονται ὁ Ἀλφόνσος καὶ Γάσπαρος)

ΓΑΣΠ. Τρομερὸν τὸ πεπρωμένον!

ΑΛΦ. Στοῦ γέροντος αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς θὰ κύψω!

ΓΑΣΠ. Ἀλλά, βασιλεῦ, ἀρνεῖσθε δικαιοσύνην!

ΑΛΦ. (διατάσσω) Ἡ Λεονώρα ἄς εἰσέλθῃ,
ἢ Ἴνες, ἡ σύντροφός της, φυλακισθῆτω!

(Ὁ Γάσπαρος ἀπέρχεται).

(πρὸς τὸν Φερνάνδον) Εἰς σὲ σωτῆρα μου πιστέ,
ὀφείλει τὴν ζωὴν του ὁ βασιλεύς!

ΦΕΡΝ. Εἶνε μεγίστη γιὰ μὲ τιμὴ.

ΑΛΦ. Ζήτησον εὐθὺς τὴν ἀμοιβὴν ἣν θέλεις
τοσούτων κόπων.

Ἐμπιστεύσου σὲ μὲ τὸν βασιλέα!

ΦΕΡΝ. Ἀρχὼν! Στρατιώτης ἄθλιος, ἠράσθην μίαν
εὐγενῆ κυρίαν!

Τὴν δόξαν, τοὺς θριάμβους μου, σ' αὐτὴν

[χρεωστῶ

καὶ αὐτὴν ποθῶ.

ΑΛΦ. Ἔστω, θὰ γείνη. Ὀνόμασέ την.

ΦΕΡΝ. Λοιπὸν τὸ ὄνομά της... (παρατηρῶν ἔξω)

[Πλὴν ἰδοὺ πλησιάζει!

ΑΛΦ. (Παρατηρῶν ἐκπληκτικῶς) Πῶς; ἢ Λεονώρα;

ΛΕΟΝ. (Παρατηροῦσα τὸν Φερνάνδον) Θεέ μου!

ἢ ἔρωμένη τοῦ βασιλέως δι' ἐκεῖνον!

ΑΛΦ. Λεονώρα! Τὸν πόθον τῆς καρδιᾶς του:

πῶς σ' ἀγαπᾷ, μοῦ ἐνεπιστεύθη πρὸ μικροῦ.

ΛΕΟΝ. (Ποῖον βλέμμα φρικτῶν).

ΑΛΦ. (ἰδίᾳ τῇ Λεονώρα) Θὰ πέσῃ πλὴν ἐπὶ σοῦ

Λεονώρα καὶ ταχέως

ἢ ἐκδίκησις ἐμοῦ τοῦ βασιλέως!

(τῷ Φερνάνδῳ) Φερνάνδε σοὶ προσφέρω
τὴν χεῖρα τῆς ἐγῶ.

ΛΕΟΝ. (Τί λέγεις φεῦ!)

ΑΛΦ. Λεονώρα ὀφείλεις νὰ τὸν ἀκολουθήσης
νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ!

Λεονώρα σὺ, ἐνῶ σ' ἠγάπων τόσον
καὶ ἐνῶ ἤμην εὐτυχῆς μ' ἐσὲ
ἄχ, μὲ ἠρονήθης καὶ ἀγρίαν νόσον
εἰς τὴν καρδίαν μου ἔδωσες· ναί, ὦμέ!
Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔδωκες
πληγὴν φρικώδη, ναί.

ΦΕΡ. καὶ ΛΕΟΝ. Ψεῦδος ἂν ἦτο...

ᾠ, πόσον τὴν ἀλήθειαν κρύπτομεν ἐδῶ.
Πλὴν θὰ φανερωθῇ!

ΑΛΦ. Εἰς μίαν ὥραν ἴστον ναόν!

(Ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ Φερνάνδου).

ΛΕΟΝ. (μόνη) Λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια; ᾠ Θεέ μου!

Αὐτὸς νὰ γείνη ὁ σύζυγος τῆς Λεονώρας;
Ναί, οὕτω θὰ γείνη! Καὶ ἡ καρδιά μου
διὰ χαρὰν τοιαύτην ἀμφιβάλλει...
Θεέ μου θὰ τὸν πάρω;!

ᾠ! ὁποῖαν αἰσχύνῃ καὶ ἀτιμίαν
ὡς προῖκα θὰ τοῦ δώσω.

ᾠχι, ποτέ! Γιατὶ θὰ μὲ μισήσῃ
ὅταν θὰ μάθῃ ποία εἶν' ἡ κυρία
ποῦ τόσον λατρεύει.

ᾠ ναὶ Φερνάνδε—τῆς γῆς αὐτῆς τὸν θρόνον
διὰ τὴν ἰδιζὴν σου — θὰ ἔδίδα καρδιά.

ᾠ ἔρωσ ὅμως τώρα, — θὲ νὰ σοῦ φέρῃ πόνον.
θὰ σὲ πληγώσῃ οἴμοι—Φερνάνδε μου, βαθεῖα.

ᾠ ναὶ Φερνάνδε, σὺ — ἂν μὲ περιφρονήσῃς
ὡ τότε πέσε πέσε — ἐπ' ἐμοῦ κεραινέ,
ὡ ναί, Θεέ μου, ρίψε — ἐπ' ἐμοῦ κεραινὸν
ναί, τρομερὸν κεραινόν.

(ἀποφασιστικῶς)

Ναί, ἄς γείνη! ᾠ ἔμῃ τύχῃ
εἶνε γραμμένη στὸν οὐρανό!

Ναὶ ἐκεῖ ἔσθ' ὁ οὐρανός, — τρέξατ' ὅλοι — εἶν ἢ
Ρίψατ' ἄνθη ἔσθ' ὁ βωμόν, [έορτή μου...]
ἤδη ὁ τάφος μ' ἀναμένει
εἶν' μὲ πέπλον μελανόν
τεθλιμμένη νυμφευμένη.
Εὐσπλαγγίαν ναί, καμμίαν
δὲν θὰ ἔβρω ἔσθ' ὁ οὐρανός.

ΧΟΡΟΣ (ἱπποτῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν).

Εἰς τοῦ παρεκκλησίου — τὴν θεῖαν λειτουργίαν
καλοῦνται πρὸ θείου — οἱ σύζυγοι βωμοῦ.
Εἴθε νὰ πλημμυρίσῃ — στήν νέαν των καρδίαν
χαρὰ καθ' ὅλα ἴση — πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ.

ΦΕΡ. (εἰσερχ.) Ἄχ πόσον ἡ χαρὰ μου μὲ πλημμυρίζει.
Ἄνοιον θεῖον, ἄπλετος ἡδονή
εἴθε νὰ ἀνέλθω μέχρι σοῦ ἐπαξίως!

ΑΛΦ. Καθεὶς ἄς μάθῃ πόσον σ' ἐκτιμῶ
ὦ! σὺ ποῦ μ' ἔχεις σώσει — ὦ νικητὰ τῶν μαύρων!
Κόμη τῆς Ζαμόρης, μαρκήσιον τοῦ Μοντρεάλ
Ἄξιός τούτων εἶσαι. [σὲ ἐκλέγω

ΓΑΣΠ. (τοῖς παρισταμένοις) Λοιπὸν τί λέτε;

ΧΟΡΟΣ. Ζήτω ὁ βασιλεὺς μας!

ΓΑΣΠ. Ἀντίτιμον εἶν' τοῦτο.

ΧΟΡΟΣ. Λοιπὸν; θὰ γείνη τελετή;

ΓΑΣΠ. Ναί.

Εἰς ἱπποτῆς. Ἔρχεται ἡ Λεονώρα.

ΓΑΣΠ. ὦ, εἴδησις σπουδαία!

ΛΕΟΝ. (στηρίζομ. εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἀλφόνσου)
Στηρίζομαι μὲ βίαν.

Θεὲ μου μὲ βλέπει δίχως μνησικακίαν!

ΦΕΡ. (πλησιάζων). Μᾶς προσμένει ὁ βωμός!

ΛΕΟΝ. (τρέμουσα). ὦ μεγάλε Θεέ μου!

ΦΕΡΝ. Πλὴν σὺ τρέμεις!

ΛΕΟΝ. Ἀπὸ χαρᾶν.

ΠΑΝΤΕΣ. (Ἀθλία!)

ΦΕΡΝ. Στὸν βραχίονα στηρίξου, τοῦ πιστοῦ σου
[συζύγου.

(Τῆ προσφέρει τὸν βραχίονά του καὶ ἐξέρχονται)

ΧΟΡ. Εἰς τοῦ παρεκκλησίου—τὴν θείαν λειτουργίαν
καλοῦνται πρὸ τοῦ θείου—οἱ σύζυγοι βωμοῦ.
Εἶθε νὰ πλημμυρίσῃ — στὴν νέαν των καρδίαν
χαρὰ καθ' ὅλα ἴση—πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ.
(Ἄνδρες μόνοι καὶ Δὸν Γάσπαρος)

ΓΑΣΠ. Ἄτιμία φοβερά—τοῦ προσφέρομεν τὸ χέρι
ὁ χωρικός ὁ ἄθλιος—ὦ εἶν' ἄτιμος πλέον.
Μαρκήσιος! καὶ Κόμης!
τῷ ἐδόθησαν τῆς Ἀλκαντάρας—τίτλοι καὶ θη-
[σαυροὶ

καὶ ἐπληρώθη ὁ ἔραστῆς γενναίως
διὰ τὰς τόσας ἐκδουλεύσεις. Αἰσχρό! ληστά!

ᾠ εἶν' ἄτιμον! ἄτιμον! προᾶγμα αὐτό.

ΧΟΡ. Ἄτιμία φορική, τὴν ἐρωμένην πέρνει
τοῦ βασιλέως! ὦ εἶν' ἄτιμος πλέον!
Μαρκήσιος καὶ Κόμης καὶ τίτλοι καὶ ἰσχύς
καὶ ἐπληρώθη ὁ ἔραστῆς γενναίως
διὰ τὰς τόσας ἐκδουλεύσεις. Αἰσχρό! ληστά!
ᾠ εἶν' ἄτιμον! ἄτιμον! προᾶγμα αὐτό.

(Γάσπαρος καὶ Χορός)

Ἄς ἴδωμεν ναί, ἄς μὴ μᾶς γελάσῃ
οὐδεὶς σ' αὐτὸν—ποτὲ μὴ μειδιάσῃ
οὐδεὶς αὐτὸν—μὴ συναναστραφῇ
μόνος αὐτὸς—ἄς εἶν' δίχως τιμῆ.

ΦΕΡΝ. (ἐπανερχόμενος). Ὁ οὐρανὸς ἠνεώχθη γιὰ μέ.

ᾠ! τὴν χαρὰν μου συμμερισθῆτε καὶ σεῖς
μ' ἐμὲ χαρῆτε, παιδρονθῆτε μ' ἐμὲ
εἶνε δική μου αὐτὴ --ἡ νέα κι' ὥραία.
Τί ἄλλο μοῦ λείπει ἀκόμη;—ᾠ! εἰπέτε...

ΧΟΡ. Ναί, τιμῆ!

ΦΕΡ. Αὐτὴ πάντα ὑπῆρξε σὲ μένα σεβασμία
κι' ἀπὸ μικρὸς ὡς προῖκα ταύτην ἔσχον,
ὅσα δὲ πλούτη σήμερον ἔχω—τὰ περιφρονῶ
[ἐμπρός της.

ΧΟΡΟΣ. Ἄλλὰ σὺ προτιμᾶς, ὡς βλέπομεν, ἐν ἄλλο!

ΦΕΡ. Τί μοῦ λέγετε; τί μοῦ λέγετε;

Τοιαύτην ὕβριν! θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἄ! ὄχι, ἠπατήθην, φεῦ! εἰπέτε.

Τὴν δεξιάν σας, φίλοι!

ΧΟΡΟΣ. Ποτέ! τοιαύτην θείαν λέξιν

πλέον ποτέ, Μαρκήσιε—μὴ εἶπης πρὸς ἡμᾶς.

ΦΕΡ. Λοιπὸν ἀρκεῖ! ἢ ὕβρις αὕτη θὰ πλυθῆ μὲ αἷμα.

ΧΟΡΟΣ. Ἐμπρὸς τὰ ξίφη! ἔμπρὸς.

ΦΕΡ. Ἐμπρὸς (κινουῦνται νὰ ἐξέλθουν).

ΒΑΛ. (εἰσερχόμενος ἐν σπουδῇ). Ποῦ τρέχετε πάντες;

Ὁ φορικτός σας θυμὸς καὶ ἡ ὀργή σας

ἄς παύσῃ δι' ὀλίγον.

ΦΕΡ. Ἄ! ὁ πατήρ μου!

ΒΑΛ. Τέκνον!

ΓΑΣ. (εἰρωνικῶς) Ὁ σύζυγος τῆς Λεονώρας!

ΒΑΛ. ὦ Θεέ μου! εἶσαι ἀτιμασμένος!

ΦΕΡ. ὦ! πότε; πῶς; πατέρα τὸ ὄνομά μου ἠτι-

[μάσθη;

ΠΑΝΤΕΣ. Τοῦ βασιλέως ἐρωμένη εἶν' αὕτη!

ΦΕΡ. (ἐν ὀργῇ). Ἐρωμένη τοῦ βασιλέως!

ἐρωμένη αὐτοῦ;—Πῶς; ἢ Λεονώρα;

Πῦρ Ἄδου φλέγει τὴν κεφαλὴν μου!

ΒΑΛ. Καὶ σὺ τὸ ἠγγόνεις; Τέκνον!

ΦΕΡ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Ἐρωμένη αὐτοῦ!

ὦ τὸ αἷμά του θὰ πῶ! (δοκιμάζει νὰ ἐξέλθῃ).

ΒΑΛ. Σταμάτησον, πλησιάζουν!

ΦΕΡ. Ἐδῶ τὸν περιμένω!

ΒΑΛ. Φύγε! ὦ τέκνον, φύγε.

ΦΕΡ. Πάτερ, ποσῶς δὲν ὑπακούω!

Ἐκδίκησιν θέλω! σ' ἔμὲ μιλεῖ ὁ Θεός.

ΧΟΡΟΣ. Πλησιάζει ὁ βασιλεὺς μας,

ὁποῖος τρομερὸς θυμὸς!

(Εἰσερχεται ὁ Ἀλφόνσος μετ' ἀκολουθίας. Ὁ Φερνάνδος

πλησιάζει μὲ ὕφος προκλητικόν).

ΦΕΡ. Ἄναξ! σοὶ ὀφείλω τὰ ἀγαθὰ μου, τὰ πλοῦτη,

βαθμοὺς καὶ δόξαν, πᾶσαν τοῦ βίου λάμπην,

παράσημα, τιμὰς, ὅσα ζηλεύει ψυχὴ ἀνθρώπου.

Πλὴν τὰ δῶρά σου ζητεῖς νὰ πληρῶσω

μὲ τὴν τιμὴν μου! ὦ ναί, μὲ τὴν τιμὴν!

ΠΑΝΤΕΣ (ἔκθαμβοι). Ἄ!

ΑΛΦΟΝ.-ΛΕΟΝ.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ-ΧΟΡΟΣ

Ὡς νέφος ἔλύθη
ἢ πρώτη χαρά,
κατέσχε τὰ στήθη
δεινὴ συμφορὰ.
Μακρὰν μας ἀγρία
τῆς τύχης φορὰ,
νὰ παύση ἢ ἀνία,
νὰ λάμψη ἢ χαρὰ

Ἡ ὕβρις ποῦ ἦτο
διὰ τὸν βασιλέα
μὲ κάμνει νὰ φρίττω,
νὰ τρέμω φρικτὰ.
Μακρὰν μας ἀγρία
τῆς τύχης φορὰ,
νὰ παύση ἢ ἀνία,
νὰ λάμψη ἢ χαρὰ.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ-ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ὁ ὄρκος μοῦ δίδει—φρικτῶδη πληγὴν
καὶ χάνω ἀγάπην—μαζῆ καὶ τιμὴν.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ὡ ναί, ἀφανισθῆτω
ὁ ἔρωσ σκληρὰ.
Γραμμένο μοῦ ἦτο
νὰ πάθω αὐτὰ.

Μακρὰν μας ἢ ἀγρία
τῆς τύχης φορὰ,
νὰ παύση ἢ ἀνία
νὰ λάμψη ἢ χαρὰ.

ΑΛΦ. Λοιπὸν Φερνάνδε, ἀκουσον!

ΦΕΡ. Τὸ πᾶν! τὸ πᾶν γνωρίζω.

ΛΕΟΝ. Θεέ μου! τί ἀκούω!

ΦΕΡ. Δόλου πλεκτάνην, ἄπιστε—ὕφαινεὶς κατ' ἐμοῦ!

ΑΛΦ. Μαρκήσιε! Μαρκήσιε!

ΦΕΡ. Τοιοῦτος πὰ δὲν εἶμαι,
τίτλους ματαίας δόξης—ἐγὼ... περιφρονῶ.

(Ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς παρισταμένους)

Γενναῖοι, προστατεῖσατε τιμὴν προσβαλλομένην
καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον— τὸ ὄνομα καὶ μόνον
θὰ φέρω τοῦ πατρὸς μου.

ΛΕΟΝ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον). Μὰ ποῦ εἶνε ἢ Ἴνες;

ΓΑΣΠ. Κλεισμένη στὴν φυλακὴν!

ΦΕΡ. (ἀποφασιστικῶς), Ἐγὼ ἀναχωρῶ!

(Ἐξάγων τὸ περιλαίμιον)

Τὸ παράσημον τοῦτο, ἄτιμον δῶρον, στὸ ἀποδίδω!
(ἔξάγει τὴν σπάθην). Αὐτὴν ἐδῶ τὴν σπάθην

τὴν σπάζω ἔμπροσς σ' ἑσέ,
γιατί εἶν' δῶρον σου—τοῦ βασιλέως!

(Τὴν σπάζει καὶ τὴν πετᾶ ἔμπροσθεν τοῦ Ἀλφόνσου)

ΛΕΟΝ. Ἄχ!

ΑΛΦ. Ὅποια τόλμη! Τοῦτο εἶνε πολὺ.

ΛΕΟΝΩΡΑ

ΑΛΦΟΝΣΟΣ

Πάθους ζάλη σφοδροτάτη τὴν καρδίαν μου ταράττει. Τόσων μόχθων καὶ ἀγάπης ποῖαν ἔχεις ἀμοιβήν. Δόξαν, ἄδοξον δὲν θέλεις θέλεις μόνον τὴν τιμὴν.	Πάθους ζάλη σφοδροτάτη τὴν καρδίαν μου ταράττει. Ἄγνωμόνων καὶ ἀδίκων στιγμιαία ἡ χαρά. Τόσου θράσους τιμωρία καταφθάνει τρομερά.
---	--

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

ΓΑΣΠ.—ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πάθους ζάλη σφοδροτάτη τὴν καρδίαν μου ταράττει. Τόσων μόχθων καὶ ἀγά- ποῖαν ἔχω ἀμοιβήν. [πῆς Δόξαν ἄδοξον δὲν θέλω, θέλω μόνον τὴν τιμὴν.	Πάθους ζάλη σφοδροτάτη τὴν καρδίαν του ταράττει. Τόσων μόχθων καὶ ἀγάπης ποῖαν ἔλαβ ἀμοιβήν. Δόξαν ἄδοξον δὲν θέλει, θέλει μόνον τὴν τιμὴν.
--	--

ΠΑΝΤΕΣ.

Συνειδὸς καὶ ἀτιμία
θὰ τὸν πνίξουν τὸν καυμένον
ὦ! λυπήσου βασιλεῦ!
ναί, ὦ! λυπήσου βασιλεῦ!

Τέλος τῆς Γ' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Σκηνὴ Α'.

(Νεκροταφεῖον Μοναστηρίου. Ὁ Βαλτάσαρ καὶ ὁ Φερνάνδος
δέονται μετὰ τῶν μοναχῶν).

ΧΟΡΟΣ. Ἀδέλφια. Πᾶμ' ἀδελφοί, ἔνθα ἡ θλιψίς
[παύει.

ΒΑΛ. Σὰν ἁγιοκέρια λάμπουν τᾶστρα
καὶ μὲ ὀδύνη φεῦ, τυραννεῖ.
Τέκνου φωνὴ ἐκεῖ μὲ κράζει.
Ἡ ἐσχάτη ὥρα ἦλθε ἡ δεινὴ,
ἡ ἐσχάτη ὥρα ἦλθε ἡ δεινὴ!

ΧΟΡΟΣ. Σὰν ἁγιοκέρια λάμπουν τᾶστρα
κι' αὐτὸν ὀδύνη φεῦ, τυραννεῖ.
εἶν' ἡ φωνὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐκείνη.
Ἡ ἐσχάτη ὥρα ἦλθε ἡ δεινὴ,
ἡ ἐσχάτη ὥρα ἦλθε ἡ δεινὴ.

(Πάντες εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, πλὴν τοῦ Βαλτάσαρ
καὶ τοῦ Φερνάνδου)

ΒΑΛ. Γλυκύ μου τέκνον, προσῆλθες μόνος τῷ πατρί,
τοῦ ἀρχιεροῦ Ἀλφόνσου θῦμα ἀτυχὲς ὑπῆρξεν ἡ
[ἀδελφὴ σου!

ΦΕΡ. Στὴν Ἐκκλησίαν κεῖται, μὴ δυναμένη τὸ αἶσχος
νὰ αἰσθανθῇ τὸ μέγαλον. Πτωχὴ κατεδικάσθη
καὶ ἀτίμως ἠθέλησε νὰ σύρη καὶ μὲ ἀκόμη στὴν
[ἀτιμίαν!

ΒΑΛ. Ἀλήθεια, Φερνάνδε· ἤδη πλησιάζω
τέκνον στὸν τάφον.
Καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου ἀφίνω σὲ σένα ὡς κληρο-
[νομίαν,
κι' εἶθε ἡ σκιά μου νὰ ἡσυχάσῃ! (ἀπομακρύνεται).

ΦΕΡΝ. Μ' ἀφίνεις σύ;

ΒΑΛΤ. Στὴν ἐκκλησίαν, εἰς δυστυχῆς προσμένει.
Ταύτην τὴν νύκτα ἦλθεν ἐνταῦθα
ὀργῶν καὶ τρέμων. Βοήθειαν ἐζήτηι.

ΦΕΡΝ. Καὶ εἶναι νέος;

ΒΑΛΤ. Νεώτατος ἔτι ἦτο ἀπηλπισμένος!

Τὸ γεγονός μας, ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν του (ἀναχωρεῖ).

ΦΕΡΝ. Ἄ! ὁ δυστυχισμένος!

Ἦτο φεῦ παλλακὶς τοῦ Ἀλφόνσου αὐτῆ!
ὦ! ἄβυσσος μαύρη, σκευωρία σκληρὰ.
ἡ τόση δόξα ἐχάθη εἰς μίαν ὥραν
κι' ἐχάθη μαζῆ πᾶσα ἐλπίς μου.

Γλυκειὰ ἐλπίς πῶς μ' ἔχωρίσθης,
σ' εἶδον κι' εὐθύς ἐξηφανίσθης.

Χαθῆτε σεῖς ὄνειρα ὠραῖα,
πᾶσα ἐλπίς, μοὶ ἦν ματαία.

Γιὰ σέ λησμόνουν, φεῦ! τοῦ πατρός μου,
τὰς παρακλήσεις, πατρίδα, Θεόν.

Σκληρὰ γυνή, τοῦ ἔρωτός μου,
βραβεῖον δίδεις, αἰσχος πικρόν,

ΒΑΛΤ. (ἐπανερχόμενος) Τέκνον ἔλθέ!

ΦΕΡΝ. Τώρα θὰ ἔλθω, μὲ σὲ νὰ εὐχηθῶ!

ΒΑΛΤ. Τοῦ ὕβρισθέντος τὰς εὐχὰς δέχεται ὁ Θεός!

(Εἰσέρχονται εἰς τὸν Ναόν).

Σκηὴν ἑλευταία

ΛΕΟΝ. Φερνάνδε, Φερνάνδε, ἄρα ποῦ θὰ τὸν εὐρῶ ;!
ἴδου τὸ μέρος, ὅπου αὐτὸς διαμένει.

Θεὲ τοῦ ἐλέους ἐπίτρεψον σαυτὸ ἐδῶ τὸ μέρος
νὰ εἰσέλθω μὲ αὐτόν!

Ἐπὶ τὰς θλίψεις ἀσθενούσα

ἀποθνήσκω βαθμηδόν,

ναί, τὴν ζωὴν μου, λάβε ὀπίσω Θεέ μου

καὶ γονατίζω ἔμπρός σου γιὰ νὰ συγχωρηθῶ,
τοῦ Φερνάνδου Θεέ μου—τὴν συγγνώμην ζητῶ.

ΧΟΡ. (Ἐσωθεν τῆς ἐκκλησίας) ὦ! ὕψιστε,

ἄκουσον τὴν προσευχὴν μας,

στὴν προδοθεῖσαν, οἶκτον ὦ Θεέ!

ΛΕΟΝ. Τί ἀκούω!

μίαν λειτουργίαν ὑπὲρ τῆς προδοθείσης!

ΧΟΡ. Ἐλέησον αὐτήν, κατάστησέ την—νύμφην ἄξιαν,

σκηῶν ἐπουρανίων

ΛΕΟΝ. ὦ! ποία αὐτὴ ἡ καρδιά!

ποῦ μέλλει νὰ γενῆ ἐπουρανια ;!

ΦΕΡ. Κ' εἶθε σκληρὰ ἡ τύχη, ἀμειλίκτους δυστυχίας,

νὰ ῥίψη κατ' ἐκείνης.

ΛΕΟΝ. Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος! Μὲ καταρᾶται.

ὦ Θεέ μου ἐχάθην! Ἄς φύγω ἀπ' ἐδῶ!

ὦ Θεέ μου, ὁ θάνατος μοῦ παγώνει τὴν καρδίαν.

ΦΕΡΝ. (*Ἐξερχόμενος τῆς ἐκκλησίας*) ὦ ἀδελφή μου,
ὀλίγον θὰ προσμένῃς.

Τὸ σκληρὸν πένθος τοῦ μὲ προσβάλλει.

πλησίον σου μὲ κράζει.

Πλὴν δὲν σ' ἐξεδικήθην!

ΛΕΟΝ. Θεέ μου, τί πόνος! ὦ ἱμέ! τί ῥίγος!

ΦΕΡΝ. Τί ἀκούω; Ποῖος στενάζει δυστυχῆς;

(*πλησιάζει*). Δύστηνε! πάσχεις!

ΛΕΟΝ. Ἐκεῖνος!

ΦΕΡΝ. (*μὲ ἐκπληξιν ἀπομακρυνόμενος*). Θεέ μου!

ΛΕΟΝ. Ἄχ! μὴ μὲ καταρᾶσαι.

ΦΕΡΝ. (*ἐν ὀργῇ*). Μακρὰν ἀμέσως καὶ μὴ μολύνῃς
τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἱερόν.

Ἄφες νὰ πέσω πλήρης γαλήνης

στὸν τάφον οἴμοι τὸν παγερόν!

Ἄναξ σὲ κράζει στὴν αἴθουσάν του

χρυσὸν καὶ αἴσχος παρέχει αὐτός.

στὴν ἀγκαλιά του ἐσὲ φωνάζει

καὶ αἴσχος θάχῃς παντοτεινῶς.

ΛΕΟΝ. Μὲς τὰ χιόνια, στὰ ἀγκάθια, στῆς πέτρες
τοὺς πάντας ἱκετεύων ἐνταῦθα ἤλθον δι' ἐσέ.

ΦΕΡΝ. ὦ! σὺ τοῦ μὲ ἠπάτας!

Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ;

ΛΕΟΝ. Ἐν μόνον λάθος συνέβη, ὦ Φερνάνδε.

ἐνόμιζα ὅτι ἡ Ἰνες, σοῦ εἶχε εἰπεῖ τὰ πάντα

καὶ ἤλπιζα συγγώμην.

Πίστειπε, πίστεψε, δὲν σοῦ λέγω ψεῦμα

στοῦ τάφου μου τὸ χεῖλος!

Δὲν σ' ἠῦρε ἡ Ἰνες καὶ ἔμεινε μυστήριον.

Συγγνώμην, Θεέ μου, οἶκτον.

συγγνώμην δὸς σ' ἐμέ

ὦ! ναὶ ποταμὸν δακρύων

ἔχυσα μακρὰν ἀπὸ σέ.

Μόνον ἀπὸ τὴν τύχην μου

μοῦ μένει ἐλπίδα μία:

ὦ! νὰ ταφῶ εὐχαριστημένη

συγχωρημένη ἀπὸ σέ.

στὰς τόσας θλίψεις καὶ πικρίας
ὀλίγον οἶκτον σοῦ ζητῶ!

ΦΕΡΝ. Στὰς τόσας θλίψεις καὶ πικρίας
γ' ἀντιέξω φεῦ ἀδυγατῶ.

Ὁ στεναγμός της τῆς καρδίας
ἄχ μοῦ ταχύνει τὸν παλμόν.

ΛΕΟΝ. Ἄχ τὰς τόσας μου Θεὲ πικρίας
ἀρχινῶ νὰ λησιμονῶ.

ΦΕΡΝ. Ἄχ! χαῖρε· φύγε πλέον

ΛΕΟΝ. Νὰ ἀφήσης τὸν θυμόν.

Συγχώρησον τὴν λύπην—γιατὶ εἶνε σκληρόν!

Εἰς τὴν λύπην, τοὺς πόνους τώρα

σοῦ ζητῶ μίαν μόνην χάριν

καὶ ὁ πατέρας σου συγγνώμην—νὰ μοῦ δώσῃ εἰς

[τάφον.

Τὴν συγγνώμην σ' ἱκετεύω—δι' ἡμέρας εὐ-

[τυχεῖς.

ΦΕΡΝ. Ἄ! οὐρανέ! ἡ ὄργη μου φεύγει
ἐνθυμοῦμαι ναὶ αὐτάς!

ΛΕΟΝ. Τὴν συγγνώμην νὰ μοῦ δώσῃς
νὰ με κρύψῃς εἰς τὸν τάφον.

ὦ! Φερνάνδε μου, Φερνάνδε—μὲ συγχωρεῖς!
[μὲ συγχωρεῖς!

Χάριν! χάριν!

ΦΕΡΝ. Στὸν Θεὸν στρέψου!

ΛΕΟΝ. Καὶ σὺ τώρα! καὶ σύ!

ΦΕΡΝ. Σὲ λατρεύω!

Ἄχ! μεγάλη τὴν καρδιά μου
ἐπὶ τέλους χαρὰ γεμίζει.

Τῆς καρδίας μου σοῦ δίδω τὸν θρόνον
καὶ πεθαίνω σὲ σένα κοντά.

Ἄστραπὴ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου
σκέψις βγαίνει καὶ μοῦ φωνάζει
φύγε, κρύψε ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον
τὴ ζωὴ καὶ κάθε σου χαρὰ!

ΛΕΟΝ. Ἄ! μεγάλη τὴν καρδιά μου
ἐπὶ τέλους χαρὰ τὴν γεμίζει

τῆς καρδιᾶς σου μοῦ δίδεις τὸν θρόνον,
καὶ πεθαίνω μὲ σένα μαζῆ·
ν' ἀπαντήση ἡ ψυχὴ μου,
στὴν φωνὴν σου, εἰς τὴν ἰδέαν μόνον·
ᾶ! φύγε, κρύψε ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον,
τὴν ζωὴν καθὼς καὶ τὴν ταφήν.

ΦΕΡ. Ἄς φύγωμεν κ' οἱ δυό !

ΛΕΟΝ. ὦ σιῶπα ματαία ἐλπίδα.

ΧΟΡ. (*Ἔσωθεν ψάλλον*) ὦ! ὕψιστε,
ἄκουσον τὴν προσευχὴν μας,
στὴν προδοθεῖσαν οἶκτον, ὦ Θεέ !

ΛΕΟΝ. Ἄκου αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ᾄσμα,
ὁ οὐρανὸς σὲ προστάζει.

ΦΕΡ. Ἐμπρός ! μόνην ἐλπίδα ἔχω εἰς σέ, φύγωμεν !

ΛΕΟΝ. Ἄ ! ὄχι ! τὸν Θεὸν βλέπε !

ΦΕΡ. Πλὴν ὁ ἔρωσ νικᾷ.

ΛΕΟΝΩΡΑ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Ἄ ! μεγάλη τὴν καρδιά μου
ἐπὶ τέλους χαρὰ τὴν γεμίζει,
τῆς καρδιᾶς σου μοῦ δίδεις τὸν θρόνον
καὶ πεθαίνω μὲ σένα μαζῆ.

ΦΕΡ. Ἄς φύγωμεν ! ἄς φύγωμεν !

ΛΕΟΝ. Ἄ ! Φερνάνδε ματαίως ! τρέμω ἀπὸ ταραχὴν,
ἡ ζωὴ μου τελειώνει.

Ἀποθνήσκω μὲ συγγνώμην,
Φερνάνδε μου καὶ χαίρω.

Πέραν τοῦ τάφου ἐκεῖ θὰ ἐνωθῶμεν.

ὦ! χαῖρε, ὦ! χαῖρε ! (*ἀποθνήσκει*).

ΦΕΡΝ. Λεονώρα, Λεονώρα ! Ἀπέπτη !

Τ Ε Λ Ο Σ

Γουλιέλμος ὁ ἀγαπόρος, (Μερσάν καὶ Δελφός)	> 1.20	Ἡ Ψυχοκόρη, Βοσπόρη	> 1.20
Ὁ ἠθοποιὸς Κήν, (Δουρᾶ)	> 1.40	Μερόπη, (Α. Βενιζελόκη)	> 0.70
Ὁ Μίδας καὶ ὁ Κουρσὺς του, (Ν. Λάτση)	> 0.80	Κοῦρα μὲ τὰς Καμελίαι, (Α. Δουρᾶ)	> 1.40
Ὁνειρον ἐπιγίνης πρωίας, (Γαβριήλ ὁ Ἀγκάκιος)	> 0.60	Σκόλλα, (Σ. Βασιλειάδου)	> 0.70
Ἀρχοντοχωριάτης Μολιέρου)	> 1.—	Κοιμωδία Μονόπρακτου, (Ν. Ι. Λάσκουρη): «Τὸ κοκκα- λάκι τῆς Νυκτερίδας», «Ὁ Μύλος τῆς ἐριδος», Ἡ πώλησις τῆς Ἀθη- νάς», «Ἡ ἐξ Ἴδου πα- ραγγελία», «Ἡ παλλό- γλοσσα», «Ἡ Ἐλενίτσα τῆς οδοῦ Ἀρχαίου»	> 1.50
Ὁ Χορὸς τοῦ Ζυλόγγου, (Σ. Περσιάδου)	> 1.20	Κοιμωδία Μονόπρακτου, (Α. Πίστη): «Θ' αὐτοχειρισ- σῶν», «Ἄστα ντοῦα οὐ», «Νυκτεριναὶ Συνεντεύ- ξεις», «Γιάντες», «Βέβαια, βέβαια», «Σὲ μὰ ταρά- τσα», «Ποῦ ξεῖρεται πῶς ἔχω γκολμάδες», «Δημο- πρασία»	> 1.70
Σεβέρος Τορβίλης, (Κοππὲ)	> 1.—	Ἱστορικὸν δοκίμιον, περὶ τοῦ θεάτρου τῆς Μουσικῆς τῶν Βυζαντινῶν, (Κ. Σάθκ)	> 3.—
Τὸ ἔξο φονί, (Τουργένιφ)	> 1.—	Κρητικὸν θεᾶτρον, ἢ συλ- λογὴ ἀνεκδότων καὶ ἀγνώ- στων δραμάτων (Κ. Σάθκ)	> 3.50
Σκλάβα, (Περσιάδου)	> 1.—	Γύπτοις, ποιμνικὴ κομφοδο- τραγωδία (Κ. Σάθκ)	> 3.20
Κοιμωδία, (Η. Ζήνου)	> 1.20	Στάθης, κρητικὴ κομφοδία (Κ. Σάθκ)	> 2.50
Ἐλισσάβετ, (Γιανκομῆτη)	> 1.20	Ἐρωφίλη, τραγωδία Γ. Χορ- τάκη ἐπὶ (Κ. Σάθκ)	> 3.50
Νόημα, (Καρλό Δορμεβίλλε)	> 1.20		
Ὁ μαρκήσιος Πριολά, (Ἄγρὸ Ἀκκεδόν)	> 1.20		
Πάτερ ἡμῶν, (Φρ. Κοππὲ)	> 0.40		
Ἐσπὲ, (Περσιάδου)	> 1.—		
Ἡ Ἐξέωσις τοῦ Ὀθανος, (Π. Δημητροκοπούλου καὶ Α. Κυριακοῦ)	> 1.—		
Οἱ μετανάστη, (Ἀρνιότου)	> 1.—		
Ἑλλην. θεᾶτρον, Κοιμο- δία, «Ὁ θάνατος τοῦ Περ- ουκλέους», «Υἱὸς Ἐγερύ- θειαν», «Ζητεῖται ἡτηρέ- της», «Τὸ Ἀνδρειακόν», «Ἡ Ἀσθήνη τοῦ Θείου», «Ἐνομιάζεται», «Ἐτις ἰε- ναζήτησιν δραματικῶν συγγραφέων», σλ. 320	> 2.50		
Γαλάτεια, (Βασιλειάδου)	> 0.70		
Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, (Ζαμπέλου)	> 0.60		

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ ἢ ΑΔΕΤΑ

Ἱστορικὰ—Νομικὰ—Ἱστορικὰ—Λεξικὰ—Θρησκευτικὰ—Φιλολογικὰ—Διδακτικὰ—
 θεᾶτρον—Ἐμπορικὰ—Μουσικὴ—Περιηγήσεις—Πόθεις—Ναυτικὰ—Φιλολογία—
 Νυθιστορῆματα—Ἐναὶ γλώσσαι—Ἐπιγραμματικὰ—Βιβλία συναναστροφῶν—Λα-
 τικὴ Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιοθήκη ταξιδίων—Παιδικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιο-
 θήκη Πρακτικῶν γνῶσεων—Βιβλία τοῦ λαοῦ—Μουσικὰ τεμαχία κτλ. κτλ. κτλ.

5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ Τιμολόγιον ἀποστέλλεται δωρεάν τῷ αἰτούντι.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης περιλαμβάνουσι πλήρη τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὀλοκλήρου τοῦ καίμενου ἐκάστου μελοδράματος.

— Τιμᾶται ἕκαστον λεπτὰ 50. —

- Καβαλλερία Ρουδικάνα** (Cavalleria Rusticana) — Mascagni
Τόσκα (Tosca) — Puccini.
Οἱ Παλιᾶτοι (I Pagliacci) — Leonecavallo.
Μανὸν Λεσκώ (Manon Lescau) — Puccini.
Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.
Ὁ Φρά-Διάβολος (Fra-Diavolo) — Auber.
Μεφιστόφελης (Mefistofele) — Boito.
Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini.
Ἡ Μάγισσα Δ. Λαυράγκα. — Ἡ κυρὰ Φροδύνη καὶ ὁ Ἄλβ
Ὁ Ἐρνάνης (Ernani) — Verdi. [Παδῆς Π. Καρρέζ.
Μποῆμ (Bohém) — Puccini.
Ὁ Ὑποψήφιος Βουλευτὴς — Σ. Ζῦνδα.
Ὁ Ριγολέττος (Rigoletto) — Verdi.
Ἡ Κάμεν (Carmen) — Bizet.
Δύο Ἀδέλφια — Δ. Λαυράγκα.
Ὁ Κρισπίνος καὶ ἡ Κουμπάρα (Crispino e la comare) — Ricci.
Φάουστ (Faust) — Gounod.
Μιρέλλα (Mireille) — Gounod.
Μάρκος Βότσαρης — Π. Καρρέζ.
Οἱ γάμοι τῆς Γιαννούλας (Les noces de Jeannette) — Massé.
Ἡ Εὐνοουμένη (La Favorita) — Donizetti.
Χορὸς Προσωπιδόφρων (Un ballo in maschera) — Verdi.
Λουκία τοῦ Λαμμερμούρ (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.
Νόρμα (Norma) — Bellini.
Ὁ κουρέις τῆς Σεβίλλης (Barbiere di Siviglia) — Rossini.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης γραφέντα εἰς γλαφυρωτάτην γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, περιλαμβάνουσι περιλήψεις τῶν γνωστοτέρων ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ὡς καὶ ἕμμετρον μετάφρασιν παραπλευρῶς τῶν ἰταλικῶν στίχων τῶν κυριωτέρων ἑσμάτων τῶν περιεχομένων ἐν ἐκάστῳ μελοδράματι.

— Τιμᾶται ἕκαστον λεπτὰ 50. —

- Χορὸς προσωπιδόφρων** (Un ballo in maschera) — Verdi.
Νόρμα (Norma) — Bellini.
Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini
Ἄϊδα (Aida) — Verdi.
Ὁ Τραυφῶδης (Il Trovatore) — Verdi.
Ἡ Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.
Λουκία τοῦ Λαμμερμούρ (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.